

de oorlog

gaat nooit voorbij

Overijssel 40-45

Joodse onderduikers vieren het paasfeest op hun onderduikadres, een woning aan de P.C. Hooftstraat 18 in Zwolle, 31 maart 1944. Op dit adres zaten aan het einde van de oorlog maar liefst veertien Joden ondergedoken.

de oorlog

gaat nooit voorbij

Overijssel 40-45

Ewout van der Horst
Marco Krijnsen
Martin van der Linde

Met medewerking van:
Jan Braakman
Paul Harmens

Fotografie:
Albert Bartelds

 BOOKS

Inhoud

Bezetting

Verrast door de Duitse inval	13
Een kind van de bezetter	21
Op zoek naar vaders oorlogsverleden	27
Rijkscmissariaat liet chaos achter	35

Vervolging

De gruwelijkheden van kamp Erika	43
Joodse medeburgers massaal vermoord	49
Bange maanden in het onderduikershol	57

Collaboratie

Het Politie Opleidingsbataljon	65
De geruchtmakende moord op NSB'er Koopman	71
De opmerkelijke comeback van NSB'er Jansen	79
Het verraad van Den Ham	87

Verzet

Slachtoffer van de April-meistaking	95
Hartverscheurend dagboek van een oorlogsweduwe	103
Koerierster voor het verzet	111
De twintig van Staphorst	119

127

Toevluchtsoord

De razzia in de Noordoostpolder	129
Op hongertocht naar Overijssel	137
Raadselachtige Russen in een schuilhut	143

149

Luchtoorlog

Neergestorte vliegtuigen in kaart gebracht	151
De V1 die alles veranderde	159
De impact van een dodelijke bommenregen	165

171

Bevrijding

De lang vergeten Poolse bevrijders	173
Gesneuveld bij de bevrijding van Holten	179
Canadezen in een roeiboot over de IJssel gezet	187
De vergeten oorlog in Indië	195

Inleiding	8
Slotwoord	201
Overzichtskaart	202
Bronnen & literatuur	205
Illustratieverantwoording	208

Inleiding

Zaterdag 6 april 2019, WO2 Café Hardenberg. Belangstellenden kunnen in de bibliotheek terecht met verhalen en voorwerpen uit de Tweede Wereldoorlog. De gepensioneerde akkerbouwer Derk te Rietstap uit Kloosterhaar komt binnen met een grote lijst in zijn handen. Achter het glas zit een sjaal met kogelgaten, die zijn vader als verraden verzetsstrijder droeg tijdens zijn executie door de Duitse bezetter op 2 maart 1945. Te Rietstap vertelt geëmotioneerd over de moord op zijn vader en het leed dat de oorlog bij hemzelf en zijn familie heeft aangericht. De toehoorders zitten met kippenvel te luisteren.

Het Historisch Centrum Overijssel en RTV Oost organiseerden van 1 tot en met 17 april 2019 lunchbijeenkomsten in vijftien bibliotheken in Overijssel. Het idee achter deze WO2 Cafés was een laagdrempelige instuif, waar iedereen terecht kon met een verhaal of item over de oorlog. Het resultaat was overweldigend. De bijeenkomsten trokken niet alleen grote aantallen bezoekers, maar leverden ook een rijke schakering aan herinneringen, documenten, foto's en objecten op. Iedereen werd zoveel mogelijk persoonlijk

te woord gestaan en de meest bijzondere verhalen werden aan een gesprekstafel op film vastgelegd.

Het succes van het WO2 Café vroeg om een vervolg. Het Historisch Centrum Overijssel is nieuwe oorlogsverhalen gaan uitdiepen die een eigentijdse blik geven op die periode van 75 jaar geleden. Historici van de aanverwante IJsselacademie gingen aan de slag met 25 verhalen uit alle delen van de provincie. Het was verrassend om te merken hoeveel nieuwe documentatie over en ongeregistreerde herinneringen aan deze periode nog voorhanden zijn.

De 25 verhalen zijn gebundeld in dit boek over de oorlog in Overijssel. Geen nieuw overzichtswerk waarin de geschiedenis van de oorlog nauwkeurig uit de doeken wordt gedaan. Wel een boek vol persoonlijke verhalen, waarin de emotie van die gruwelijke tijd doorklinkt en waarin het verleden met het heden wordt verknoot. Bij de keuze van de onderwerpen is geprobeerd om de belangrijkste facetten van de oorlog recht te doen. De 25 verhalen zijn ingedeeld in hoofdthema's, die ook rekening houden

RTV Oost legt bij de WO2 Cafés een groot aantal oorlogsverhalen van bezoekers vast.

Marco Krijnsen (midden) spreekt bij het WO2 Café in Losser met bezoekers over de oorlog.

met het eigen karakter van de oorlog in Overijssel. Van daar de insteek op thema's als luchtoorlog in deze grensregio, toevluchtsoord voor vluchtelingen, onderduikers en hongertrekkers, en de eindstrijd in april 1945.

De verzamelde verhalen zijn ook een belangrijke rol gaan spelen in het lustrumprogramma Overijssel Viert Vrijheid. Ze hebben gediend als inspiratiebron voor allerlei uitingen tijdens met name de Vrijheidstour in het voetspoor van de bevrijders in april 2020. RTV Oost bewerkte daarvoor zeventien verhalen tot documentaires. Studenten van Hogeschool Windesheim maakten thematische vrijheids-vlogs. Leerlingen uit het voortgezet onderwijs lieten zich inspireren door de verhalen in een Freedom Challenge.

Vier talentvolle bands in Overijssel schreven Freedom Songs op basis van de verhalen. En van het hartverscheurende verhaal van familie Te Rietstap ten slotte is een tentoonstelling gemaakt en het dagboek is in boekvorm uitgegeven.

De aangrijpende, soms zelfs schokkende verhalen in dit boek zijn niet bedoeld als zoveelste historische beschouwing van de Tweede Wereldoorlog. Het doel was juist om duidelijk te maken welke verstrekende gevolgen de oorlog voor de betrokkenen heeft gehad. Zelfs 75 jaar na dato zijn de emoties uit die tijd nog voelbaar. Voor hen gaat de oorlog nooit voorbij. Het is aan u als lezer om te bepalen wat u met die getuigenissen doet. ■

**V = VICTORIE, WANT
WINT VOOR
OP ALLE F**

WED. RACHTS
TANOSTRA

Bezetting

Nederland kreeg tijdens de oorlog een Duits bestuur, met de Oostenrijker Arthur Seyss-Inquart aan het hoofd. In eerste instantie probeerden de Duitsers de Nederlandse bevolking geleidelijk te nazificeren, maar na verloop van tijd hanteerden ze steeds meer de harde hand. Parlement en politieke partijen werden ontbonden en daarmee de democratie afgeschaft. Alleen de pro-Duitse Nationaal-Socialistische Beweging (NSB) mocht blijven bestaan. Het bezette gebied moest dienstbaar gemaakt worden aan de oorlogsvoering, wat voor veel mannen betekende dat ze een oproep kregen om te gaan werken in de Duitse oorlogsindustrie. Het was een van de vele maatregelen waarmee de bezetter een groot deel van de Nederlandse bevolking tegen zich in het harnas joeg.

Een spandoek op de Worp bij Deventer, zomer 1941. Het V-teken is in Engeland geïntroduceerd als symbool voor *Victory*. De nazi's beginnen daarna een tegencampagne die een Duitse 'victorie' aankondigt.

Verrast door de Duitse inval

'We vlogen in de stellingen doch er kwam niets'

De Duitsers trokken op 10 mei 1940 vrijwel ongehinderd de grens met Nederland over. Voor drie Overijsselse mannen in de grensstreek liep de inval nogal verschillend af. De een moest zich al snel overgeven, de ander pleegde een vroege sabotageactie en een derde werd vermoedelijk het eerste Nederlandse slachtoffer van het oorlogsgeweld. Het verhaal van een van hen, de Oldenzaalse seinwachter Gerhard Monninkhoff, wordt nu eindelijk verteld door zijn drie kleindochters.

Kleindochters Emmi Weustink-Leusink, Annemie Hulst-Leusink en Wilmy Oude Maatman-Monninkhoff (v.l.n.r.) zijn trots op de sabotageactie van opa Gerhard Monninkhoff.

Iet was een ongelooflijke bende!' Eric Wreesmann (1932) weet nog precies hoe hij en zijn ouders hun villa in Delden aantroffen op 1 april 1945. De geforceerde brandkast op de grond, de leeggehaalde

bureaustaf en vooral de smeerboel zijn hem goed bijgebleven. 'Het zag er verschrikkelijk uit. Op een van de slaapkamers lag een tapijt dat vol vlekken en poeder zat. Mijn vader had het er heel moeilijk mee.'

De villa van dekenfabrikant Theodoor Wreesmann was een van de gebouwen in Delden waar het Rijkscommissariaat Nederland zich in de laatste oorlogsmaanden vestigde.

Op 1 februari 1945 moesten de Wreesmanns hun villa verlaten. 'Het sneeuwde die dag', herinnert Eric zich nog. 'Ik hielp mijn vader met verhuizen, want de woning moest leeg opgeleverd worden voor de Duitsers. De meubels hebben we op een lange houten ladder door de sneeuw vervoerd naar de Langestraat, waar mijn grootouders woonden.' Ook Marijke Kluvers (1938) staat nog bij hoe hotel Carelshaven van haar vader Jacob eruit zag in april 1945. 'Nadat de mensen van het Rijkscommissariaat waren vertrokken, namen soldaten van de Hermann Göring Divisie hun intrek in het hotel. Ze hebben zich bezat en er een zootje van gemaakt in die laatste dagen. Geen ruit is heel gebleven. Het was een smeerboel van heb ik jou daar. Ik veronderstel dat mijn familie de Duitse tapijten, die in de eetzaal lagen, op de knieën heeft schoongeboend...'

Dolle Dinsdag

De vestiging van het Rijkscommissariaat Nederland in Delden was een direct gevolg van de gebeurtenissen op 5 september 1944, beter bekend als Dolle Dinsdag. Het was een dag van geruchten en blinde paniek aan (pro-) Duitse zijde. De geallieerde opmars was in de zomermaanden zo vlot verlopen dat het einde van de oorlog al in zicht leek. Toen het nepnieuws zich verspreidde dat de eerste troepen in Nederland waren, vierde een groot aantal Nederlanders feest op straat. Veel NSB'ers namen massaal de benen richting Duitsland. Hun leider Anton Mussert verhuisde van Utrecht naar villa Bellinckhof in Almelo. Een deel van het Rijkscommissariaat Nederland, zoals het landelijke bestuursapparaat van de bezetter heette, had al

in een eerder stadium het zekere voor het onzekere genomen. In de eerste bezettingsjaren was het nog gevestigd op landgoed Clingendael bij Den Haag, waar rijkscommissaris Seyss-Inquart zelf ook woonde. Omdat hij vreesde voor een geallieerde invasie via Nederland, liet hij in 1942 op het landgoed een commandobunker met werkkamer naast zijn villa bouwen. Het voelde kennelijk nog niet veilig genoeg, want in januari 1943 oriënteerde de rijkscommissaris zich in Apeldoorn op alternatieve huisvesting voor hemzelf en zijn directe staf. De Präsidialabteilung van het Rijkscommissariaat Nederland, de dagelijkse ambtelijke leiding, verhuisde al in maart 1943 naar Apeldoorn.

Kasteel Twickel

Dolle Dinsdag bracht alles in een stroomversnelling. Seyss-Inquart zette zijn verhuisplannen naar kasteel Spelderholt bij Apeldoorn versneld door. Generalkommissar Friedrich Wimmer van Bestuur en Justitie ging met hem mee. Een villa met bunker aan de Loolaan in Apeldoorn werd hun kantoor. Tevens werd besloten om het merendeel van het Rijkscommissariaat Nederland naar Delden over te plaatsen, op 20 kilometer van de Duits-Nederlandse grens. De kwartiermakers gingen op 11 september 1944 op bezoek bij barones van Heeckeren van Wassenaer van kasteel Twickel in Delden. De Duitse delegatie maakte de bewoonster duidelijk dat het kasteel was gevorderd om de staf van het Duitse bestuursapparaat, inclusief aanhang, hier onder te brengen. Voor de barones en haar personeel zouden slechts twee kamers in het kasteel overblijven. De Duitsers vorderden 48 ruimtes voor de officieren, de kok, twee dienstmeisjes en de secretaresse. De hoogste in rang van de 22-koppige staf was Hauptmann Franz Heinisch, de adjudant van Seyss-Inquart. Hij meldde zich op 17 september in het kasteel, samen met zijn Franse echtgenote Marie Amelie Telle. Seyss-Inquart zelf kwam die dag ook mee, maar vertrok na een uur weer richting Apeldoorn. Hij zou zich in de maanden daarna amper in Delden laten zien.

Drank en sigaretten

Tientallen andere medewerkers van het Duitse bestuursapparaat vestigden zich elders in het stadje. Vier hotels waren voor hen gevorderd: Carelshaven, De Zwaan,

Duitse militairen vluchten op de fiets door Delden tijdens Dolle Dinsdag, 5 september 1944.

Het Witte Paard en Centraal. Ook bewoners van vijf villa's moesten plaats maken voor de Duitsers. Daarnaast werden de katholieke jongensschool en twee garages gebruikt voor de opslag van goederen. De stallen van Twickel fungeerden als voorraadkast voor de Duitse enclave, waar levensmiddelen, drank en sigaretten opgeslagen werden. De Präsidialabteilung vestigde zich op 17 september 1944 in hotel Carelshaven. Alle kamers waren gevorderd door de Duitse beambten en hun gezinsleden. 'De pensiongasten moesten eruit. Ze kwamen grotendeels uit Den Haag, waar ze eerder gedwongen werden te vertrekken vanwege de aanleg van de Atlantikwall', herinnert dochter Marijke van hoteleigenaar Jacob Kluvers zich. 'De eetkamer beneden werd een kantoor, dat vol kwam te staan met bureaus en schrijfmachines.'

Het gezin Kluvers mocht wel in het gebouw blijven wonen, maar veel contact met de Duitsers was er niet. 'Alleen bij het buitenspelen kwamen we elkaar tegen', zegt Marijke.

'Dan groeven we een gat en legden er een jas op, zodat de Duitse kinderen in het gat zouden vallen. Dat was de sfeer. Vader stortte zich gedwongen helemaal op het boerenbedrijf dat we nog hadden. Het moet een moeilijke tijd voor hem zijn geweest.'

Overhaast vertrek

Het Rijkscommissariaat Nederland verbleef ruim zes maanden in Delden. Toen de geallieerden eind maart naderden, was het opnieuw tijd om te verhuizen, dit keer naar het Drentse Beilen. Het was een overhaast vertrek. Roevende goederen werden nog meegenomen, constateerde de Centrale Vermogensopsporingsdienst later, 'doch het overgrote gedeelte moest ten gevolge van de snelle opmars der geallieerden achterblijven en het personeel van vermelde instantie [het Rijkscommissariaat] vertrok even voor de bevrijding met handbagage met rijwiel en lopende naar het Noorden des lands'.

Vervolging

Het duivelse karakter van de nazi's kwam nergens meer naar voren dan in de behandeling van sommige bevolkingsgroepen als minderwaardige mensen. Vooral Joden, Roma en Sinti, Jehova's Getuigen en gehandicapten moesten het ontgelden. De Duitsers namen al snel maatregelen die de vrijheid van deze groepen beperkten en uiteindelijk hun levens bedreigden. Veel dorpen en steden in Overijssel kenden een Joodse gemeenschap. Het overgrote deel van deze medebewoners overleefde de oorlog niet.

Een groep kinderen poseert tijdens Joods nieuwjaar op de binnenplaats van de synagoge aan de Golstraat in Deventer, 12 of 13 september 1942. Alleen het meisje met de witte jurk (Félice Polak) zal de oorlog uiteindelijk overleven.

Het heeft jaren geduurd voordat Derk het dagboek volledig kon lezen. Het lezen greep hem te veel aan. Broer Gerrit heeft de schriftjes vlak voor zijn overlijden in 2015 uitgewerkt. Bijna 75 jaar na dato vinden Derk en zijn zus Aly het tijd om deze intieme getuigenis publiek te maken. 'Er zijn ontzettend veel verhalen over de oorlog: de strijd, de verliezen en ook over de moed', verklaart Derk. 'De andere kant komt minder aan bod: de gevolgen van de oorlog voor de achterblijvers. Dat treft mij heel sterk in het dagboek van mijn moeder.'

In de dodencel

Het begon zo mooi. Derk Jan te Rietstap (1913-1945) en zijn verloofde Pietertje van der Vinne (1914-2003) wisten door de aankoop van bijna 30 hectare woeste grond bij Kloosterhaar hun droom van een eigen akkerbouwbedrijf te realiseren. Na hun huwelijk in 1938 betrokken ze de nieu-

we boerderij. Het echtpaar kreeg uiteindelijk twee zoons en een dochter. Maar de oorlog ontnam het stel de kans een normaal gezinsleven op te bouwen. Vanaf augustus 1939 moest Te Rietstap vanwege de mobilisatie in militaire dienst. Als hospitaalsoldaat maakte hij negen maanden later de Duitse inval mee. Tijdens de oorlog stelde het echtpaar Te Rietstap de boerderij open voor onderduikers, onder wie Joden, evacués en hongertrekkers. 'Mijn ouders hebben een principiële keuze voor het verzet gemaakt', stelt Derk te Rietstap. 'De christelijke vrijheid kwam door de bezetter in het gedrang. Dat was hun motivatie om in verzet te komen. Het was niet vanuit bravoure of wraak ingegeven.' De afgelegen boerderij werd een vergaderplaats van het georganiseerde verzet in de regio. Ook de verspreiding van het illegale blad *Trouw* vond van hieruit plaats. Het ging lang goed, totdat op 12 januari 1945 ineens bewakers van gevangenkamp Erika uit Ommen voor de deur stonden. Door verraad van een dorpsgenoot is Te

Derk te Rietstap (links) bewerkt het land bij zijn ouderlijk huis in Halle.

Derk en Pietertje te Rietstap met hun kinderen Aly en Gerrit, 1944.

Rietstap die dag met elf andere mannen van de *Trouw*-verzetgroep uit Bergentheim en omgeving opgepakt. Enkele dagen later werden de arrestanten vanuit Ommen naar de gevangenis in Almelo overgeplaatst. Aan zijn primitieve onderkomen en barbaarse behandeling in Ommen hield Te Rietstap bevroren voeten en difterie over. Hij kwam daarom in Almelo in een isoleercel terecht. Daar bracht hij zijn tijd door met lezen en schrijven. Via zijn behandelend arts wist Te Rietstap in het geheim briefcontact met zijn vrouw op gang te brengen. Diverse brieven en gedichten van zijn hand zijn bewaard gebleven. 'Wat mij daarin elke keer ontzettend treft is hoe mijn ouders vanuit het geloof gehandeld hebben', vertelt Derk. 'Als mijn moeder bijvoorbeeld 's zondags naar de kerk in Bergentheim ging, hield mijn vader een kerkdienst in zijn

cel. Hij maakte zijn eigen overdenking en zong psalmen in zijn eentje. Mijn vader schrijft mijn moeder steeds te blijven vertrouwen. "De Heere zal voor ons zorgen!" "Lees die en die psalm!" "De weg die de Heer met ons gaat is goed." Dat lees je dan van je vader vanuit de gevangenis. Ik denk dan wel: hoe kun je dat op zo'n moment er nog uit krijgen? Hoewel hij bleef hopen op terugkeer, was hij realistisch genoeg om te weten dat hij grote kans had de dood te vinden.'

'Mijn oogappel'

Thuis op de boerderij probeerde Pietertje Derk met bemoeigende brieven en levensmiddelenpakketten zoveel mogelijk te ondersteunen. Als uitlaatklep voor zichzelf en document voor de toekomst begon ze een dagboek, gericht aan

Illustratieverantwoording

Voor deze uitgave zijn illustraties gebruikt van de navolgende personen en instellingen. Het nummer verwijst naar de betreffende bladzijde.

Fotografie

Enzio Ardesch: 44
Albert Bartelds: 12-13, 20-21, 26-27, 31, 34-35, 42-43, 48-49, 56-57, 58, 64-65, 70-71, 77, 78-79, 86-87, 91, 94-95, 102-103, 110-111, 118-119, 125, 128-129, 136-137, 142-143, 150-151, 157, 158-159, 164-165, 172-173, 178-179, 186-187, 194-195, 199
Wilbert Bijzitter: 117
Jan Braakman: 184
Sander Jongsma: 185
Johan Memelink: 114-115
Marcel Mentink: 8, 9
Erwin Zeemering (Inkleuren coverfoto)

Instellingen

Batavialand: 130, 133
Etty Hillesum Centrum: 40-41
Emslandmuseum Lingen: 15
Gemeentearchief Hellendoorn: 168, 169
Gemeentearchief Hengelo: 148-149
Gilde Deventer: 66
Historisch Centrum Overijssel: 2-3, 4, 10-11, 14, 51, 52-53 (foto Jan Anthonie Eelsing), 55, 62-63, 92-93, 96, 98, 126-127 (foto Daan Querner), 138, 152, 153, 154 (foto Age Brouwer), 170-171, 181, 193, 200, 204
Historische Kring Dalfsen: 156
Nationaal Archief: 162

Nederlands Instituut voor Oorlogsdocumentatie – Beeldbank WO2: 29, 46, 68, 99, 100
Oorlogs- en Verzetsmateriaal Groningen – Beeldbank WO2: 182
Oorlogsmuseum Overloon – Beeldbank WO2: 134
SNS Historisch Centrum/Frans Walkate Archief: 189
Stadsarchief Kampen: 188, 190, 203
Stadsmuseum CHC Vollenhove: 83, 131, 132, 145
Stadarchiv Dessau-Roßlau: 28
Twents Streekarchief: 38

Particuliere collecties

Geïnterviewde personen:
p. 17 (onder), 22, 23, 24, 30, 32-33, 39, 47, 60, 67, 72, 73, 75, 80, 82, 84, 88, 90, 104, 105, 106, 108-109, 113, 116, 121, 122, 123, 124, 140, 141, 144, 161, 163, 167, 174, 175, 176, 177, 180, 183, 197, 198
Jan van Benthem: 147
Michael Brinkmann – Militaria Belgium: 81
Hans Davidson: 54
Joke Keppel: 192
Martin Meijerink: 17 (boven)
Hans Nieboer: 155
Hennie van Ommen: 16, 18, 37
Ria Tijks: 112

Colofon

Uitgave

WBOOKS, Zwolle
info@wbooks.com
www.wbooks.com
i.s.m. Stichting IJsselacademie / HCO
info@ijsselacademie.nl
www.iijsselacademie.nl

Tekst en beeldredactie

Ewout van der Horst
Marco Krijnsen
Martin van der Linde

Portretfotografie

Albert Bartelds

Tekstredactie

Kay-Leigh de Weerd

Met medewerking van

Jan Braakman
Paul Harmens

Vormgeving

Frank de Wit, Zwolle

Met dank aan

©2020 WBOOKS / Stichting IJsselacademie / Historisch Centrum Overijssel
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Van werken van beeldende kunstenaars aangesloten bij een CISAC-organisatie is het auteursrecht geregeld met Pictoright te Amsterdam.
© c/o Pictoright Amsterdam 2020.

ISBN 978 94 625 8377 1
NUR 693

de oorlog gaat nooit voorbij

Overijssel 40-45

Ze zijn er nog, directe ooggetuigen van de Tweede Wereldoorlog: slachtoffers van bombardementen, leden van het verzet, of overlevenden van de Holocaust. Hoogbejaarde getuigen van de oorlog in Overijssel doen 75 jaar na dato in dit boek hun verhaal. Een oud-gevangene van kamp Erika bij Ommen bijvoorbeeld, die scherpe herinneringen heeft aan de wrede behandeling door zijn Nederlandse beulen en medegevangenen.

De oorlog heeft ook zijn sporen nagelaten bij de nabestaanden. Het lijkt wel alsof de onverwerkte emoties van hun ouders alsnog aan de oppervlakte komen. 'De oorlog heeft mijn leven bepaald', zegt een dochter van een vermoorde NSB'er. 'Altijd komt het terug. Eigenlijk ben ik er wel klaar mee, maar het houdt nooit op.'

In het kader van 75 Jaar Vrijheid brachten historici van de IJsselacademie 25 oorlogsverhalen uit Overijssel bijeen. Ze plaatsen de persoonlijke geschiedenissen in een historische en actuele context. Door de koppeling aan thema's als de April-meistaking, de luchtoorlog en de Hongerwinter, geven de verhalen bij elkaar een aangrijpende indruk van Overijssel in oorlogstijd.

De auteurs Ewout van der Horst, Marco Krijnsen en Martin van der Linde zijn als historici verbonden aan Stichting IJsselacademie, het kenniscentrum voor regionale geschiedenis in Overijssel.

9 789462 583771

WWW.WBOOKS.COM

